விலை ஓரணா

REGD M. 4642.

திராவிடநாடு

15–2–48

மலர் 6

இதழ் 36

அவர் காணவிரும்பிய நாடு

"பரம ஏழைகளும் இது தங்கள நாடு என்று எண்ண வேண்டும். அதன் அமைப்பில் தங்களுக்கு முக்கியத்துவமும் அதிகாரமும் இருக்கிறது என்று அவர்கள் நினைக்கவேண்டும். மக்களில் உயர்ந்த ஜாதி, தாழ்ந்த ஜாதி என்பதே இருக்கக் கூடாது. எல்லாச் சமூகத்தினரும் அன்யோன்யமாய் வாழ வேண்டும். அத்தகைய இந்தியா உருவாகவே நான் பாடு படுவேன்."

இதுவே, உலக உத்தமர் காந்தியாரின் இலட்சியம், என்று அறிவிக்கிறார் பண்டித நேரு.

ஒரு நாடு, அன்னியரிடம் அடிமைப்பட்டு, விடுதலைப்போர் தொடுத்து, பிறகு தன்னாட்சி பெறுவது, மகத்தானதோர் சம்பவம்—உலக வரலாற்றில். ஒவ்வோர் சமயம், படை பலத்தாலோ, இராஜதந்திர பலத்தாலோ, ஏதேனும் ஓர் நாடு, பிறநாடுகளை அடிமை கொள்வதும், அடிமைப்பட்ட நாட்டின் செல்வத்தைச் சுறண்டுவதும், உலக வரலாற்றிலே, எங்கோ ஓர் மூலையிலே காணப்படும் சிறு விஷயமல்ல—அந்த வரலாற்றிலே, மிக முக்கியமான பகுதியே, இந்தச் சம்பவத்தைக் கொண்டதுதான்.

அலெக்சாண்டர், ஜூலியஸ்சீசர், போன்ற ஆதிமகா வீரர்கள் காலமுதற்கொண்டு, பெர்லின் சர்வாதிகாரி ஹிட்லர் காலம் வரையிலே, இந்த நாடு பிடிக்கும் போக்கு, இருந்த வண்ணமிருக்கிறது. அவர்கள் காலத்திலே, போர்த்திறனோடு வீர உணர்ச்சியும் தன்னம்பிக்கையும் ஊட்டப்பட்ட மக்கள் உண்டாயினர், அந்தந்த நாடுகளில். அவர்களைப் பலிகொடுத்து அந்த மாவீரர்கள், மண்டலம் பலவென்று கடைசியில் மாநில முழுவதையுமே தமது ஏகபோக ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வரவேண்டுமென்ற பேராசை கொண்டு, நின்றனர். அதேபோது, போதுமான பலமும், தக்க தலைவரும் இல்லாமல், உள்நாட்டுக் குழப்பமும் பேதநிலையும் கொண்டு இருந்த நாடுகள், புயலிற் சிக்கிய நெடு மரங்களெனச் சாய்ந்தன. சரிந்த அரசுகளின் மீது, வெற்றி பெற்றவர்கள், சர்வாதிகாரம் செலுத்தினர். அடிமைப்பட்ட நாடுகளிலே, மக்களின் அழுகுரல் கிளம்பி, பிறகு, விம்முவதாக அது குறைந்து, பிறகு ஏக்கமாகி, பிறகு, அதை வெளியே காட்டுவதும் குற்றம் என்று கோல் கொண்டோன் மிரட்ட, அதனையும் நீக்கிவிட்டு, உணர்ச்சியற்றுப்போன நிலையும் பிறந்ததுண்டு. ஆனால், இந்த இருள், நிலைத்திருப்பதில்லை—ஒளி கிடைக்க, தாமதம் ஏற்படினும், இடையே சொல்லொணாச் சங்கடம் விளையினும், விடுதலைச் சுடரொளி, எப்படியும் கிளம்பித் தன் வேலையை வெற்றிகரமாகச் செய்து வந்திருக்கிறது. அவ்வப்போது, ராணுவ பலத்தால் அமைக்கப்பட்ட பல்வேறு சாம்ராஜ்யங்கள், சிலபல காலத்துக்குப் பிறகு, சிதறி, பழயபடி, தனி அரசு கொண்ட பல நாடுகளாகிவிட்டன. விடுதலைப் பேர் முரசொலி, அடியோடு எங்கும் எப்போதும், அழிந்து படுவதில்லை. முரசு இருந்து, அதைக் கொட்டும் திறம் உடையார் முன் வராமல் இருந்ததுண்டு, முரசறையும் திறமுடையார் இருந்து, முரசு அமையாது இருந்ததுண்டு, ஆனால், அடிமைப்பட்ட எந்த நாடும், எப்பாடு பட்டேனும், எத்தனை முறை தோற்றேனும், விடுதலையைப் பெறாமல் போனதில்லை. ஏறத்தாழ, இயற்கையின் சட்டமே, இந்த விடுதலை வேட்கை. எனவேதான், எவ்வளவு பெரிய பலமுள்ள நாட்டின்பிடியிலே சிக்கிவிட்டாலும், ஓர்நாள், விடுதலை பெறுவோம் என்ற எண்ணம், கருகுவதில்லை.

விடுதலைப்போர் நடத்தப்படும் காலம், நாட்டின் வரலாற்றிலே,

12–2–48

—✲—

30-1-48-ல் படுகொலைக்கு ஆளாகி உயிர் துறந்த உத்தமர் காந்தி அடிகளின், நீத்தார் வழிபாட்டு நிகழ்ச்சி, 12—2—48-ல் இந்தியா முழுவதும் நடைபெற்றது. யமுனை, கங்கை, சிந்து, கோதாவரி, காவிரி, வைகை, முதலிய பல நதிக்கரைகளிலும் பல நகர்களிலும் நீத்தார் வழிபாடு நடைபெற்றது. கவர்னர் ஜெனரலும், மாகாணக் கவர்னர்களும், மந்திரிமார்களும், தலைவர்களும், பொது மக்கள் எல்லோரும் இந் நிகழ்ச்சியில் கலந்து, உத்தமருக்கு உள்ளன்புடன் மரியாதை செலுத்தினர்.

சுவையுள்ள பகுதி—வீரச் செயல்கள், தியாக நிகழ்ச்சிகள் நிறம்பிய பகுதி. குன்றுகள் கோட்டைகளாகி, வீதிகள் போர் முகாமாகி, வீடுகளெல்லாம் பாசறையாகி, நாட்டு மக்கள் வீரர்களாகும் வேளை அது. அப்போதெல்லாம், அவர்களின் ஒரே நோக்கம், ஒரே இலட்சியம், தன்னாட்சி பெறுவது என்பதுதான். தோட்டத்துக்குள்ளே புகுந்த புலியை விரட்டி அடித்துக் கொல்ல வேண்டுமென, தோட்டக்காரர், தன் துணைவருடன் கூடி ஆயுதமெடுத்து, புலி தப்பி ஓடாதபடி, நாற்புறமும் நல்ல முறையில் காவல் அமைத்து, தீரமாக உள்ளே நுழைந்து புலியுடன் போராடுகிற போது, எப்படியாவது, இந்தப் புலியை அடித்துக் கொன்றுவிட்டால் போதும், என்ற ஒரே எண்ணம் தான் தோன்றும். புலி, கொல்லப்பட்டதும், "அப்பா! கொன்றுவிட்டோம் புலியை. இனிப்பயமில்லை" என்ற ஆறுதல்தோன்றும் - ஆயாசமும் ஏற்படக் கூடும். அதுபோலவே பல்வேறு நாடுகளிலே, விடுதலைப்போர் நடந்த காலங்களிலெல்லாம், எப்படியாவது, நம்மை அடிமைப்படுத்திய அன்னிய ஆட்சியை ஒழித்து, நாட்டிலே தன்னாட்சியை ஏற்படுத்தவேண்டும், என்ற ஒரே எண்ணம், ஒரே இலட்சியமே தலைசிறந்து விளங்கிற்று. அந்த ஒரே குறிக்கோளுடனேயே, மக்கள் வீரமாகப் பணியாற்றினர்—அவர்களை நடத்திச் சென்ற தலைவர்களும் பல நாடுகளிலே, விடுதலைவேட்கையை மட்டுமே, முக்கியமானதாக்கினர். பல நாடுகளிலே, விடுதலை கிட்டியதும், மக்கள், தமது நோக்கம் ஈடேறிவிட்டது அன்னியன் விரட்டப்பட்டான், தாய்நாடுதலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது, சுதந்திரக்கொடி கெம்பீரமாகப் பறக்கிறது, ஆகவே நமது வேலை முடிந்தது, இனிச் சொந்த வேலையைப் பார்ப்போம் என்று எண்ணி அங்ஙனமே, பழையபடி 'பிரஜைகள்' ஆகிவிடுவதே முறை எனக் கொண்டனர்—புலியைக் கொன்றான பிறகு தோட்டக்காரன், தன்வேலைமுடிந்தது என்று எண்ணிடுவது போலவே. புலி புகுந்ததால், ஏற்பட்ட சேதம், புலியைக் கொல்லப் போரிட்டதால் உண்டான சேதம், ஆகியவைகளைப் போக்குவது, வேறு ஏதேனும் துஷ்ட மிருகங்கள் புகாதபடி பாதுகாவல் அமைப்பது போன்ற காரியங்களைக் கூட தோட்டக்காரன், வெற்றி பெற்ற மகிழ்ச்சியால், கொஞ்ச காலம் பொறுத்துத்தான் செய்ய முற்படுவான். அதுபோலவே, அடிமைப் பட்டிருந்தபோது ஏற்பட்ட அவதிகளையும் அல்லல்களையும் துடைத்திடும் அரும்பணியை, விடுதலைப் போரில் வெற்றி பெற்ற பல நாடுகள், செய்யாமல் இருந்துவிட்டதுண்டு—காலங்கடந்தபின் செய்யத் தொடங்கியதுமுண்டு.

இந்தியாவின் விடுதலை சம்பந்தமாகக் கவனித்தாலோ, இவைபோல மட்டுமல்ல, மற்ற நாடுகளிலே, ஏற்பட முடியாத, நிலைமை இங்கு இருக்கக் காணலாம்.

அடிமைப்பட்ட பல நாடுகளிலே, சுதந்திரம் வேண்டும் என்பது மட்டுமே பிரச்னை—இங்கோ, சுதந்திரமும் வேண்டும், புதிய சமுதாய அமைப்பும் வேண்டும், என்று கேட்கவேண்டிய நிலைமை.

மற்ற நாடுகளிலே எல்லாம், அன்னிய ஆதிக்கம் ஒழியவேண்டும், என்பது மட்டுமே விடுதலைப்போர் முழக்கமாக எழவேண்டிய நிலைமை இருந்தது. இங்கோ, விடுதலை வேண்டும் என்று போராடத் தொடங்கிய போது, அன்னிய ஆட்சி ஒழிய வேண்டும் என்பது மட்டும், முழக்கமாக இல்லை—அந்த ஒரு முழக்கம் மட்டும் போதுமானதாகத் தெரியவில்லை. அன்னிய ஆட்சி மட்டும் தொலைந்தால் போதும், என்ற அளவுடன், நின்றுவிட மனமில்லை—ஏனெனில் இந்நாட்டு அமைப்பு முறை, தேவையான, வேறு பல இலட்சியங்களைக் கொள்ளவேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டது. எனவேதான் இங்கு சாதாரணமாக, அடிமைப் படுத்தப்பட்ட மற்ற நாடுகளிலே, அன்னிய ஆட்சி ஒழியவேண்டும் என்ற ஒரே ஒரு முழக்கம் மட்டும் கிளம்பியது போலல்லாமல்,

அன்னிய ஆட்சி ஒழியவேண்டும்.
மக்களாட்சி மலர வேண்டும்.
இந்து—முஸ்லீம் ஒற்றுமை வேண்டும்.
தொழில்கள் பெருக வேண்டும்.
கல்வி பரவ வேண்டும்
ஜாதி பேதம் ஒழிய வேண்டும்
தீண்டாமை போக வேண்டும்
கிராமம் சீர்பட வேண்டும்
வறுமை போக வேண்டும்
சுரண்டல் முறை ஒழிய வேண்டும்

என்ற வேறுபல இலட்சிய முழக்கங்கள் கிளம்பின. மற்ற நாடுகளிலே நடைபெற்ற விடுதலைப்போர் சூழ்நிலைக்கும், நமது நாட்டிலே விடுதலைப் போர் நடந்த போதும், அதற்குப் பிறகும் உள்ள சூழ்நிலைக்கும், இது ஓர் மகத்தான வித்தியாசம்—இதிலே தான், எதிர்காலத்தை உருவாக்கும் சூட்சமும் இருக்கிறது.

சூதாடி ராஜ்யத்தைத் தோற்றுவிட்ட நளன் மீண்டும் ராஜ்யத்தைப் பெற்ற கதைக் காலத்திலிருந்து, மகதராஜ்யத்தை சேதிநாட்டரசன் பிடித்துக்கொண்டான், என்றுள்ள, சரிதக்காலம் வரையிலே, ஒருராஜ்யம், ஒரு அரசன் கரத்திலிருந்து வேறோர் அரசனிடம் சிக்கி, மீண்டும், சொந்த அரசனிடம் வந்து சேரும், சபையும், கொடிகள் மாறுவது, அதிகாரிகள் மாறுவது, என்ற இவ்விதமான அளவோடுதான் இருக்கும். ஆனால், இக்காலத்தில், அதிலும், இந்தியாவில் நடைபெற்ற விடுதலைப்போர், கொடி மாற்றமோ, அதிகாரமாற்றமோ மட்டும், குறிக்கோளாக அமைந்ததல்ல — தன்னாட்சி மட்டுமல்ல, இலட்சியம், அந்தத் தன்னாட்சி, மக்களாட்சியாக, அந்த மக்களாட்சியும் நல்லாட்சியாக அந்த நல்லாட்சியும் மக்களுக்குப் புதியவாழ்வை, முழு வாழ்வைத் தரக்கூடிய ஆட்சியாக அமைதல் வேண்டும், என்ற இவ்வளவு உன்னதமான இலட்சியத்தையும் உள்ளடக்கியதுதான் — எனவேதான் இங்கு, விடுதலைப்போரின் போது கிளம்பியது ஒரு முழக்கமல்ல, பல; ஒரே ஒரு குறுகிய இலட்சியமல்ல, பரந்த இலட்சியம்—எனவேதான், மறைந்த உத்தமர், அன்னியராகிய வெள்ளையர் நீங்கிய, இந்தியர் அரசாள்கிற இந்தியாவைக் காண்பதே எனது இலட்சியம், என்று மட்டும் கூறாமல் பண்டிதர் எடுத்துக்காட்டியது போல,

ஏழை ஈடேறவேண்டும்
ஏழை உரிமைபெறவேண்டும்
ஜாதிபேதம் ஒழியவேண்டும்
ஒற்றுமை மலரவேண்டும்

என்று கூறினதுடன், இத்தகைய இந்தியா உருவாகவேண்டும், அதுவே என் இலட்சியம், அதற்கே நான் பாடுபடுகிறேன், என்று கூறினார். மற்ற நாடுகளின் நலிவு அன்

னிய ஆட்சியின் போது, அதன் விளைவாகவே ஏற்பட்டதால், அந்த நாடுகளிலே தோன்றிய தலைவர்கள், நாட்டின் நலிவைநீக்க, அன்னியரை விரட்டினாலே போதும், என்று கருதினர்—அவர்கள் அங்ஙனம் கருதினதில் தவறுமில்லை. அதுபோலஇங்கு அன்னியர் விரட்டப்பட்டு, நாடு, தன்னாட்சிபெறுவது மட்டுமே போதும் என்று கருதினால், நிச்சயமாகத்தவறு — ஏனெனில் இங்கு, அன்னிய ஆட்சியினால் மட்டுமல்ல, அதற்கு முன்பிருந்தே, நமக்கென்று தோன்றிய சில அரசர்களாலும் அவர்கள் அனுஷ்டித்த முறைகளாலும், நமது சமூக அமைப்பினாலும் அதன் பயனாக ஏற்பட்ட பழக்க வழக்கங்களாலும், நமது வாழ்க்கை இலட்சியத்தினாலும் அதை ஒட்டி கட்டிவிடப்பட்ட வெட்டி வேதாந்த முறைகளினாலும், நமது மத அமைப்பினாலும் அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட தன்னலக்காரரின் போக்கினாலும், பலப்பல, கேடுகள் முளைத்து, காடெனக்கிடந்தன. எனவே அன்னிய ஆட்சி அகன்றால் நாட்டின் நலிவு நீங்கிவிடும் என்ற அளவோடு, அடிகள், நிற்கவில்லை— அன்னிய ஆட்சியை நீக்குவதுடன், மக்களாட்சிக்கு, நல்லாட்சிக்குத் தடையாகஉள்ள, சகல கேடுகளையும் நீக்கியாகவேண்டும், என்று தெளிவாகக் கூறினார்.

அவர்காண விரும்பியகாட்சி இந்தியர் ஆளுகின்ற இந்தியா என்பது மட்டுமலல, தீண்டாமை அடியோடு ஒழிந்து, மதத்தின் மாசும் தூசும் போக்கப்பட்டு, ஜாதி பேதங்களைத் தெறியப்பட்டு ஏழையின் வாழ்விலே, புதியதோர் மலர்ச்சிஏற்பட்டு, நாடு, இலட்சிய பூமியாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

நான் காணவிரும்பும் இந்தியா, இவ்விதமானது — என்று அவர் உரைத்துவிட்டார், உயிர்துறக்கும் நேரம் வரையிலே அதற்காகவே உழைத்தார்—அவர் உயிர்பிரியும் போது, அவருடைய மனக்கண் முன், எத்தகைய இந்தியா தெரிந்திருக்கும். அவர் காணவிரும்பிய காட்சியா! அல்லவே! அவர் காணவிரும்பிய இந்தியாவில் கோட்சே இருக்கமுடியுமா — இருக்க இடமுண்டா? அவர் காணவிரும்பிய இந்தியாவில் சேரிகள் உண்டா? அவர் காணவிரும்பிய இந்தியாவில் ஜாதிபேதக்கொடுமை இருக்குமா? அவர் காணவிரும்பிய இந்தியாவில், ஏழையின்வாழ்வு இருண்டு கிடக்குமா? அவர் அவ்விதமான இந்தியாவை, அல்ல, ஏழைக்கு வாழ்வு தரும் இந்தியாவை, எல்லோரும் ஓர்குலம் என்ற இலட்சியத்தைக் கொண்ட இந்தியாவை,க் காண விரும்பினர். அந்த இலட்சியபூமியை உருவாக்குவதையே பணியென்று கொள்வதுதான், அவருடையகாலத்திலே பிறந்தவர்களின் கடமை— அப்போதுதான் எதிர்காலத்தலைமுறைகள், உத்தமர் மறைந்தார்— ஆனால் அவருடைய உள்ளத்திலிருந்த இலட்சியத்தை, அவர் காலத்தவர், உருவாக்கிக் காட்டினர், என்று பெருமையுடன் பேசுவர். விடுதலைப்போர், அன்னிய ஆட்சியாளரிடமிருந்து, நாட்டை மீட்பது என்ற அளவோடு மட்டும், உள்ளது என்ற முறையிலே அவர் கொள்ளவில்லை— அறிவித்தது அது அல்ல— ஒரு இலட்சிய பூமியைக்காட்டி விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். நாட்டை அன்னிய ஆட்சியிலிருந்து விடுவிக்கும், விடுதலைப்போர்க் கட்டம், அன்னிய படைபலத்துக்கு மட்டுமே நாம் பயப்படக் கூடிய நிலையை உண்டாக்கக்கூடியது. விண்ணிலிருந்தும், மண்ணிலிருந்தும், கடலிலிருந்தும் அன்னியர், எதிர்த்து அடிப்பர், விடுதலைப் போரின் அந்தக் கட்டத்தில். ஆனால் விடுதலைப்போரின் மற்றோர் கட்டத்தின் போது, மறைந்தவரின் மனக்கண் முன் தோன்றிய நாடு உருவாவதற்காக நடத்தப்படும் விடுதலைப் போரின் போது, அன்னியரிடமிருந்தல்ல, நம்மவரிடமிருந்தே, விண் மண் கடல் எனும் இடங்களிலிருந்து மட்டுமல்ல, நம் ஒவ்வொருவர் மனதிலேயே இருந்துங்கூட, சந்தேகம், பயம், சஞ்சலம், நம்பிக்கைக் குறைவு, பழக்க வழக்கம் ஏற்படுத்தியதால் உண்டான பற்று பாசம், ஆகிய பல்வேறு எதிரிகள் கிளம்பக்கூடும்—இவைகளை எல்லாம் முறியடிக்க வேண்டும். உலகம், இதை நாம் செய்யமுடியுமா, நமக்கு அந்த ஆற்றல் இருக்கிறதா, என்று பார்க்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாம், அவருடையகாலத்தவர், அவருடையகருத்துகளை அறிந்தவர்கள், என்பதற்கு, நாம் உகிர்த்த கண்ணீர் மட்டும் உலகுக்கு அத்தாட்சியாகி விடாது. அவர் எத்தகையஇந்தியாவைக்காண விரும்பினாரோ, அதை உருவாக்கும் அரும்பணியை நாங்கள் ஏற்று நடத்துகிறோம்பாரீர், என்றுகூறி, வெற்றிகரமாக நடத்துவதுதான், தகுதியான அத்தாட்சியாகும். அவர்காண விரும்பிய இந்தியாவை, மீண்டும் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவோம்,

ஏழை ஈடேறி ஏழை உரிமை பெற்று விளங்கும் நாடு.

மக்களில் உயர்ந்தஜாதி, தாழ்ந்த ஜாதிஎன்றநிலை இல்லாதநாடு. எல்லோரும் தோழமையுடன் வாழும் நாடு.

இந்த நாடு,—காந்திநாடு—காண்பது தான், நமது தலை முறைக்கு உள்ள வேலை. இதைச்சாதிக்க, அனைவரும் ஒன்றுபட, நமது தலைவர்களெல்லாம், கூடிப்பேசி, அனைவரின் ஆற்றலையும் ஒருமுகப்படுத்தி, இந்தஅரும்பணியை வெற்றிகரமாக முடிக்க வேண்டும். நாடெங்கும், நகரெங்கும், இலட்சக் கணக்கிலே கூடினர் மக்கள் — அவர்கள், மறைந்த உத்தமருக்குத் தமது கண்ணீரை அர்ப்பணித்தனர் — அவர் காட்டிய வழிச்சென்று தீட்டிய சித்திரத்தைக் காண, இனிப்புதியதோர் ஆர்வத்துடன், அனைவரும் ஒன்றுபட்டு பணிபுரிய மக்களுக்கு நேர்வழி காட்டுவதும், ஒற்றுமைக்கான திட்டம் தீட்டுவதும், தலைவர்கள் கடமை.

அவர் வாழ்க்கையில் ஓர் சம்பவம்

1893-வது ஆண்டில் தென்னாபிரிக்காவில் ஒரு வழக்குக்காகச் சென்றிருந்தார். தலைப்பாகையுடன் கோர்ட்டுக்குச் சென்றிருந்ததைக் கண்ட நீதிபதி தலைப்பாகையை அகற்றும்படி உரைத்தார். காந்தியடிகள் அங்ஙனம் செய்ய மறுத்துக் கோர்ட்டை விட்டு வெளியேறினர். நீதிபதியின் செய்கையைக் கண்டித்துப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதினர்.

இன்னொரு சமயம், பிரிடேரியா என்னும் இடத்துக்கு முதல் வகுப்பு வண்டியில் பிரயாணம் செய்தார். நிறத்திமிர் கொண்ட ஒருவெள்ளையன், ஒருபோலீஸ் கான்ஸ்டேபிளின் உதவியைக் கொண்டு அவரை முதல் வகுப்பு வண்டியினின்றும் கீழே இறக்கிவிட்டான். இத்தகைய கொடுமைகளே, காந்தியடிகளுக்கு வெள்ளையரின் நிறத்திமிரை ஒழித்துக் கட்ட உறுதிகொள்ளும்படி செய்தது. கடைசியில் வெள்ளையரின் ஆதிக்கமே இந்நாட்டில் இல்லாது ஒழிந்ததற்கு உத்தமரின் ஓயா உழைப்பே காரணமாயிற்று.

அவர் பற்றி பெரியார்

[பெரியார் ஈ. வே. ராமசாமி, அனைத்திந்திய காங்கிரஸ் காரியக்கமிட்டிக்கும் பண்டிட் நேரு, ராஜகோபாலாச்சாரியார். பட்டேல், ராஜேந்திரப்பிரசாத், ஜயப்பிரகாஷ் நாராயண், ஆகியோருக்கும் காந்தியாரின் முடிவு சம்பந்தமாய் அவருக்கு ஞாபகக்குறிப்பு ஏற்படுத்துவதைப் பற்றி அடியிற்கண்டபடி தன்னுடைய ஆலோசனையைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.]

காந்தியாருக்கு ஞாபகச் சின்னம் ஏற்படுத்துவது அவசியம். அது நிரந்தரமானதாகவும், அதிசயமான பயனுள்ளதாகவும் இருக்கவேண்டும். அதற்கு என் தாழ்மையான யோசனை :—

1. இந்தியாவுக்கு ஹிந்துஸ்தான் என்கிற பெயருக்குப் பதிலாக காந்திதேசம் அல்லது காந்திஸ்தான் என்று பெயரிடப்படலாம்.

2. இந்துமதம் என்பதற்குப் பதிலாக காந்திமதம் அல்லது காந்தினிசம் என்பதாக மாற்றபடலாம்.

3. இந்துக்கள் என்பதற்குப் பதிலாக மெய்ஞ்ஞானிகள் அல்லது சத்ஞானஜன் என்று பெயர்மாற்றப்படலாம்.

4. காந்தி மதக்கொள்கையாக இந்தியாவில் ஒரே பிரிவு மக்கள்தான் உண்டு. வர்ணாஸ்ரம தர்மமுறை அநுசரிக்கப்பட மாட்டாது. (ஞானமும்) அறிவும் பட்சமும் (அன்பும்) அடிப்படையாகக் கொண்டது. சத்து அதாவது சத்தியமே நித்தியமானது என்பதான சன்மார்க்கங்களைக் கொண்டதாகும் என்பதாக ஏற்படுத்தி, கிருஸ்து ஆண்டு என்பதற்குப் பதிலாக காந்தி ஆண்டு என்று துவக்கலாம்.

இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் செய்வதனால்தான் காந்தியார், புத்தர், கிருஸ்து, மகம்மது முதலிய பெரியார்களுக்கு ஒப்பானவராகவும், இன்றைய நிலைமைக்கு தோன்றிய ஓர் சீர்திருத்த மகான் ஆகவும் உலகமே கருதும்படியான நிலை ஏற்படும். உலக மக்களால் நாமும் நன்கு மதிக்கப்படுவோம். இந்தியாவுக்கு சாபக்கேடு என்று எது எது சொல்லி வரப்பட்டதோ அதெல்லாம் மறைந்துவிடும். ஆர்யசமாஜ், சீக்சமாஜ், பிரமசமாஜ், என்பது முதலிய எத்தனையோ புதிய மார்க்கங்கள் (கொள்கைகள்) ஏற்பட்டும் ஒன்றும் இந்தியாவை வெற்றி கொள்ளவில்லை. ஆனால் பௌத்தமதம், கிறிஸ்துமதம், முகமதிய மதம் ஆகியவை வெற்றி பெற்றுவிட்டன. இதன் காரணம், இவை அரசாங்க மதங்களாய் இருந்து வருவதேயாகும். ஹிந்துஸ்தான் முப்பது கோடிக்கு மேற்கொண்ட மக்களைக் கொண்டது. அதன் அரசியல் திட்டமாக காந்தீயம் ஏற்பட்டு விடுமானால் கண்டிப்பாக வெற்றிபெற்றேதீரும். இன்றைய முட்டாள் தனமும் மூர்க்கத்தனமும் ஆன கொலைபாதகப் பேயாட்டங்கள் இனி நடைபெற முடியாமலும் போகும்.

பெயர் மாறுதல்கள் காரணமாய் மதங்களுக்கும் தேசங்களுக்கும் கொள்கை பெயர் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது சகஜமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. உதாரணமாக புத்தர், அசோகர் காலத்தில் ஏற்பட்ட மதக் கோட்பாடு மாறுதல்களும் ரஷியா, ஸையாம் முதலிய நாடுகளுக்கு ஏற்பட்ட சோவியத் லேண்ட், தாய் லேண்ட் போன்ற பேர்களும் எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம். மற்றப்படி பாக சிறு ஊர்களுக்குப் பெயர் மாற்றுவதும் பெருந்தொகையாகப் பணம் வசூல் செய்து அதன் மூலம் சில பொதுநலக் காரியங்கள் செய்வதும் காந்தியாருக்கு நாம் ஏதோ நன்றி காட்டினதாகத்தான் வந்து முடியுமே தவிர, காந்தியாரால் உலகத்துக்கு நம் நாட்டுக்கு அதாவது மற்ற நாட்டாரால் தாழ்மையாகக் கருதப்பட்ட சரித்திர பிரசித்தமுள்ள நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட மகா மேன்மையான காரியம் என்னவென்பதற்கு நல்ல ஆதாரம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஒருவரை மகான், க்ரேட் மேன்—Great Man—என்றால் அவரால் ஏற்பட்ட நிரந்தரமான பெரிய காரியம் ஒன்று இருந்தாக வேண்டுமே ஒழிய, அவர் காலத்தில் இன்னின்ன காரியம், அற்புதம், அதிசயம் நடந்தன என்பவை பிற்கால மக்களுக்கு பயன்படுவதானதாக ஆகிவிடாது. இது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம். கொள்ளவும் தள்ளவும் திருத்தவும் மாற்றவும் உங்களுக்குப் பூரண உரிமை உண்டு.

இதற்கு இது ஒரு நல்ல சமயம். நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்தியாவின் ஒரு பாகமாகிய சிந்துவுக்கு இன்று பாகிஸ்தான் என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் இந்தியாவின் பெயரும் மாற்றப்படலாம். இந்து என்பதும் இந்தியா என்பதும் அந்நியர்கள் நமக்கும் நம் நாட்டிற்கும் கொடுத்த பெயர். (அதுவும் சிந்து நதி காரணமாக ஏற்பட்ட பெயர்) என்பதை எல்லா அறிஞர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காந்தியாரும் இதைச் சமீபத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். இந்து மதம் என்பதாக ஒரு மதமும் இல்லை. ஆகவே இந்தப்படியான மாற்றம் காந்தியார் உயிர்ப்பலியின் காரணமாக ஏற்பட்டு விடுமானால், இனி இங்கு மத சமுதாய ஜாதி சம்பந்தமாக எந்தப் பிரச்னையும் சுலபத்தில் காணமுடியாது 30 கோடி மக்களும் ஞானவான்களாக ஓரே சமுதாய மக்களாக உலகத்தின்முன் திகழ்வார்கள்.

ஈ. வெ. ராமசாமி.

திராவிட நாடு

காஞ்சி] 15—2—48 [ஞாயிறு

அவர் சிந்திய இரத்தம்

●

மகாராஜாக்கள் இருந்தனர்— இன்றும் இருக்கின்றனர்.

மடாதிபதிகள், இருந்தனர் — இன்றும் இருக்கின்றனர்.

மயாஜாலம், மகேந்திர ஜாலம் தெரியும் என்று கூறிக்கொண்டவர்கள் இருந்தனர். இன்றும் இருக்கின்றனர்.

ஆரூடம் கணித்து, இனி இன்னின்னபடி ஆகும் என்று கூறும் ஆற்றல் எமக்குண்டு என்று கூறுபவர்கள் இருந்தனர். இன்றும் இருக்கின்றனர்.

யோகம் தெரியும், ஆண்டவனைக் காட்ட எம்மால் முடியும், அகிலமெலாம் அடக்கிடும் வித்தை தெரியும் என்று பேசினவர்கள் இருந்தனர். இன்றும் இருக்கின்றனர்.

அவர்கள் இருந்தனர், என்பது மட்டுமல்ல, நிலைமை,—

மகாராஜாக்களுக்கு வரி செலுத்திக்கொண்டு, பயபக்தி விசுவாசம் காட்டிக்கொண்டு, மக்கள் இருந்தனர்.

அந்த மகாராஜாக்கள், தேவ கட்டளையால், பூர்வ புண்யவசத்தால், சிங்காதனம் ஏறும் பாக்கியம் பெற்றார்கள் என்று மக்கள் எண்ணினர்.

மதகுருமார்களின் தங்கப்பல்லக்குக்கு காணிக்கை செலுத்தினர், திருவருளால் அவர்கள் திவ்யபுருஷர்களானார்கள், ஆகவே அத்தகையவர்களின் "தெரிசனமே" பாபத்தைப் போக்கும் என்று மக்கள் எண்ணினர் — அந்த மதகுருமார்கள் மனம் வைத்தால், எதுவும் நடைபெறும் என்று மனமார நம்பினர்.

மாயவித்தை தெரிந்தவர்களால், துஷ்டதேவதைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியும், அவர்கள் கூப்பிட்டவுடனே குட்டிச்சாத்தான் ஓடிவருவான், நெருப்பு தண்ணீராகும், நீர், நெருப்பாகும், ஆளை மிருகமாக்குவான், மிருகத்தை ஆளாக்குவான், என்றெல்லாம் நம்பினர் — அவர்களிடம் பயப்பட்டனர் — அவர்களின் மிரட்டலைக்கண்டு, அடிபணியவும் சம்மதித்தனர்.

யோகிகளால், புவனத்தை அடக்க முடியும், தேவ இரகசியத்தை அறிய முடியும், அவர்களிடம் அபாரமான ஆற்றல் உண்டு, அவர்கள் நினைத்தால் அதுபோலவே நடைபெறும், என்று எண்ணினர். யோகிகளையும், பொதுவாகவே சாது சன்யாசிகளையும், மக்களை ஈடேற்றும் மகத்தான சக்தி வாய்ந்தவர்கள் என்று கருதி தொழலாயினர் — அவர்களின் அருளைப்பெற ஆவல் கொண்டனர்.

அப்படிப்பட்டவர்களெல்லாம், ஆங்கில ஆட்சி இங்கே ஏற்பட்டதைத் தடுக்கவில்லை — ஏற்பட்ட பிறகு தத்தமது ஆற்றலை உபயோகித்து, அதை எதிர்த்து ஒழிக்கவில்லை — ஏன் அதைச்செய்யவில்லை என்று மக்கள் கேட்டதுமில்லை.

அவர்கள் இருந்தனர் — மக்கள் வணங்கி வந்தனர். ஆங்கிலேயனும் வந்தான், மக்கள் அவர்களிடம் அஞ்சிக்கிடந்தனரேயொழிய, ஐயன்மீர்! உமக்குள்ள ஆற்றலில் ஆயிரத்திலோர் பாகமேனும் செலவிட்டால், இந்த ஆங்கிலேயன் மிரண்டோடுவானே, அதைச் செய்யலாகாதா என்று கேட்கவில்லை— அவர்களின் ஆற்றலாலோ, அல்லது "காலதேசவர்த்தமானத்தினாலோ" ஆங்கிலேயன், எப்போதுதான் போய்த்தொலைவான், என்பதைக் கூறும்படி ஆற்றல் மிக்க ஆரூடக்காரனையும், மக்கள் கேட்டதில்லை. அவர்களும், மீனுவுக்கும் முந்துவுக்கும் பொருத்தம் பார்ப்பது, மேஷரிஷபக்கணக்குக் கூறுவது என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார்களேயொழிய, கிரிப்ஸ் திட்டம், புதிய சட்டம், என்ற இவைபற்றி ஏதும் கணக்கெடுத்துக்கூறினதில்லை.

அவர்களெல்லாம் அன்னிய ஆட்சியைத்தடுக்க முடியாமலும், போக்கியாக வேண்டுமே என்று எண்ணாமலும், இருந்தனர், என்றாலும், மக்கள், அவர்களிடம், வழக்கப்படி, மரியாதை காட்டியும், காணிக்கை செலுத்தியும், பயபக்தி விசுவாசத்தோடும் இருந்து வந்தனர்.

இவர்களின் கண்முன்னாலே, வெள்ளைக்காரர்கள் உலவினர் — இவர்கள் அக்காட்சியைக்கண்டு நமது ஆற்றல் பயனற்றுப்போயிற்றே என்று வெட்கித்தலை குனியவுமில்லை — தங்களிடம், மக்கள் எவ்வளவு மரியாதை காட்டுகிறார்கள் என்பதை அன்னியனுக்குக் காட்டி, உனக்கு ஒரு வகையிலே செல்வாக்கு, எங்களுக்கு மற்றோர் வகையிலே என்று கூறிக்கொள்ளும் முறையிலேயே நடந்துகொண்டனர். மக்களோ, நம்மை ஆண்டு ரட்சிக்க, பலபேர் உள்ளனர், அவர்களிலே ஆங்கிலேயனும் ஒருவன் போலும் என்று எண்ணிவிட முடிந்ததேயொழிய, இவ்வளவு ஆற்றல் படைத்த இவர்கள், ஏன், இன்னோர் அதிகாரியை அனுமதித்தனர், என்று சிந்தித்து, உண்மையில் இவர்களுக்கு ஆற்றல் இல்லை என்று முடிவு செய்யவில்லை. சிந்திக்க இடந்தரவில்லை, பழக்கம். எனவே, அன்னிய ஆட்சி ஏற்பட்டதைத் தடுக்கமுடியாத சக்திகள்' அன்னிய ஆட்சியின்போதும் மக்களை மட்டும், எப்போதும்போலவே, ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தன.

"உங்கள் நாட்டு மன்னன் யார்?" என்று வெளியூரான் கேட்க, "எங்கள் நாட்டு மன்னனா! மன்னர் என்று சொல்லு, இருவர் உளர்." என்று உள்ளூரான் கூற, "இருவரா! எவ்விதம் அம்முறை ஏற்பட்டது? யார், அவ்விருவர்?" என்று வெளியூரார் கேட்க, "எமது மன்னர் இருவர், ஒருவர் கர்நாடகர், மற்றவர் குண்டுவீசி,—குண்டுவீசி, கர்நாடகத்தைத் தோற்கடித்தார்—இப்போது இருவரும் எம்மை ஆள்கிறார்கள்" என்று உள்ளூரான் பதில் சொன்னால், எப்படி இருக்கும்! நமதுநாட்டு மக்களை, யாரும் அவ்விதமாகக் கேள்வி கேட்கவில்லை—கேட்டிருந்தால், இப்படித்தான் ஏதேனும் ஓர் வேதனை கலந்த வேடிக்கை நிரம்பிய பதிலளித்திருக்கவேண்டிவரும். ஏனெனில், இந்தியாவிலே 500க்கு மேற்பட்ட ராஜாக்கள், அதைவிட அதிகத் தொகையிலே மதத்தின் பெயர் கூறி மக்களை ஆள்பவர்கள், யோகிகள், ஜாலம் ஜாதகம் தெரிந்தவர்கள், இப்படிப்பட்ட வேறு பலர். இவ்வளவு பேர் இருந்தும், இங்கிலீஷ்காரனும் வந்தான்—"பத்தோடு பதினொன்று; அத்தோடு இதுவொன்று" என்று கருதி மக்கள் அவனையும் ஏற்றுக்கொண்டனர், அவனுக்கும் அடங்கி நடக்கலாயினர். புதியவனை அந்தப் பழைய சக்திகள் தடுக்கவுமில்லையே, அத்தகைய ஆற்றலைக் காணோமே, அவ்விதமிருக்க, நாம் ஏன், அந்தப் பழைய சக்திகளை, இனியும் போற்றவேண்டும், நம்பவேண்டும், என்று எண்ணத் தொடங்கினவர்களின் தொகை, மிகமிகச்

சொற்பர். மற்றவர்களோ, வெள்ளையராட்சி ஏற்படுவதற்கு முன்பு எப்படிப் பேசிவந்தனரோ பயபக்தியுடன், அதே முறையிலேதான், அந்தப் பழைய சக்திகளைப்பற்றிப் பேசி வந்தனர்.

"அவருக்கு அம்பாள்பிரசன்னம்"

"அவர் ஊமையைப் பேசச் செய்தார்"

"அவர் அனுமத் உபாசி"

"இவருக்கு அடமயோகம் தெரியும்"

"இந்த ராஜாவுக்கு 76 மனைவிமார்"

"இவர் கருதரிக்கும்போதே ஆணா பெண்ணா என்று அறிந்து கூறினவர்"

"இவர் காட்டேரியை ஏவி விட்டு விடுவதில் கை தேர்ந்தவர்"

"இவர் மண் அள்ளிக் கொடுத்தால் பொன் ஆகும்"

"இவர் நமது கடைப்பக்கம் வந்து போனால் போதும், இலட்சுமி தாண்டவமாடுவாள் நம்மிடம்" என்ற இது போன்ற புகழுரைகள், நம்பிக்கையுரைகள், நடந்தவண்ணந்தான் இருந்தன. நாட்டை அன்னியரிடம் இழந்திருக்கிறோம், இவர்கள் இவ்வளவு அற்புத புருஷர்கள் என்றும் நம்புகிறோம், இந்த இரண்டும் எப்படிப் பொருந்தும், என்று எண்ணவுமில்லை. 'பழைய சக்திகளின்' பெருமை, ஆடாமல் அசையாமல் இருந்து கொண்டிருந்தது.

இவ்வளவு 'அற்புதவான்கள்', ஆற்றலுள்ளவர்கள்', "மகாராஜாக்கள்" போன்றவர்கள், யாரும், மனதாலும் எண்ணாத மகத்தான காரியத்தை, ஒருவர் சாதித்தார்.

உத்தமர் காந்தியாரின் ஒப்பற்ற சக்தியை உள்ளபடி உணருவதற்கு, இந்தச் சூழ்நிலையை, நன்கு தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மனித சக்திக்கு மேற்பட்ட மகா சக்தி வாய்ந்தவர்கள், என்று மக்கள் பலகாலமாக, தலைமுறைதலைமுறையாக, பழக்கமாக, யாராரை,—அதாவது மகாராஜாக்களை, மத அதிபர்களை, யோகிகளை, சித்து விளையாடுபவர்களை, மற்றும் இதுபோன்றவர்களைப் பாராட்டியும், வணங்கியும், காணிக்கை செலுத்தியும், வந்தார்களோ, அவர்கள் யாரும், நாட்டுக்கு விடுதலையும், மக்களுக்குநற்குணமும் ஏற்படவேண்டுமென்பதற்காக, உத்தமர் காந்தியார்போல் உழைத்து வெற்றி கண்டது போலக் கண்டதில்லை. அவர் பிறந்தபோது, வானத்திலே ஓர் ஒளி தோன்றிற்று—வாழ்த்துவதற்குத் தேவர்கள் கூடினர், தீர்க்கதரிசி தோன்றுகிறார் என்று இயற்கை, முறை மாறித் தெரிவித்தது—பட்டமரம் துளிர்த்தது—செத்தவன் பிழைத்திட்டான்—வெட்டாமல் ஆறு தோன்றிற்று, என்று எந்த அற்புத நிகழ்ச்சியும் ஏற்பட்டதாகக் கூறப்படவில்லை. அவர், எல்லோரையும் போலவே பிறந்தார்—போர்பந்தர் சமஸ்தானத்திலே. அவர் பிறந்த அன்று, வேறு எவ்வளவோ குழந்தைகள், பிறந்தன.

அவர் பிறந்த குலமும், குடும்பமும், குவலயம் அறிந்தது என்றோ, அருள் பெற்றது என்றோ, ஆலய அதிகாரம் படைத்தது என்றோ, அரசாள்வோரின் அந்தரங்க ஆதரவைப் பெற்றதென்றோ கூறுவதற்கில்லை. ஏழைக்குடும்பம் அல்ல—ஆனால் கோடீஸ்வரர்கள் அல்ல. அவர் சாதாரணத் தொட்டிலில் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது, தங்கத்தாலான தொட்டிலிலே படுத்திருக்க, தாதிமார் தாலாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் சீமான் வீட்டுச் செல்லக் குழந்தைகள் எவ்வளவோ இருந்தன—இந்தியாவில் ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சமஸ்தானங்கள், ஆயிரக்கணக்கில் ஜெமீன்கள், ஜாகிர்கள், காட்டுராஜாக்கள் மேட்டுக்குடியினர், வணிகவேந்தர்கள், ஏராளமல்லவா—அவர்களின் வீடுகளிலெல்லாம், பிறந்த குழந்தைகள் போல, மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி, பிறக்கும்போதே, பிறரால் பெருமைப்படுத்தப்பட்டுத் தீரவேண்டிய செய்வமும் செல்வாக்கும் பெற்றவராக இல்லை.

கல்வித்துறையிலே அவர் பெற்ற வெற்றியும் கீர்த்தியும் கூட, வேறு எவ்வளவோ பேர் பெற்ற விதமானதுதான்—சிலருக்குக்கிடைத்ததை விடக் குறைவும் கூட. பாரிஸ்டர் படிப்பில் தேறினர்—அவருடன் தேறினவர்கள் அனேகர்—அதற்குப் பிறகு, பாரிஸ்டர் ஆனவர்களின் தொகை ஏராளம்.

சிறுவயதிலேயே அவருக்கு, அருள் கிடைத்தது, அம்மையப்பன் அவர் முன் தோன்றி, அகில உலகும் புகழும் நிலையை நீ பெறப் போகிறாய்—ஆகவே நீ, கிழக்கு முகமாகப் பார்த்தபடி பத்மாசனத்திலே அமர்ந்து, பத்து ஆண்டுகள் நம்மை நோக்கித் தவம் கிடக்கவேண்டும், என்று அருள அம்மொழிப்படியே, அழகான ஆற்றோரத்திலே ஓர் பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு, மோகன்தாஸ் தவம் செய்தார்—அதன் பலனாக அவர் முன் மும்மூர்த்திகள் தோன்றினர்—என்று வழக்கமாகப் பெரியவர்களைப்பற்றிக் கூறப்படும் புராணமும் இவருடன் இல்லை.

ஆரூடம் கூறுபவர்கள் கூட அவர் அகில உலகப் புகழ் பெற்றபிறகு, அவருடைய 'ஜாதகம்' அப்படிப்பட்டது என்றுகூறினரேயொழிய, அன்னையின் மடியிலே குழந்தை தவழ்ந்தபோது, ஆசானிடம் பாடம் கேட்டபோது, ஆங்கில நாட்டிலே படித்தபோது, ஆப்ரிக்காவிலே, உரிமைப் போர் துவக்கியபோதும் கூட, அவர், அகில உலகும் அதிசயிக்கத்தக்கவராக விளங்குவார், என்றுமுன்கூட்டி ஆரூடம் கூறவில்லை.

இவைகள் ஏதுமின்றி, நம்மில் ஒருவராகவே இருந்தார், ஆனால் இன்று நாமும், உலகிலுள்ள நல்லறிவாளர்கள் அனைவரும், உத்தமர், உலகைத் திருத்த உழைத்தவர், என்று உள்ளம் உருகி உரைத்திடத்தக்க உயர்நிலை அடைந்ததுடன், உலக வரலாற்றிலே, உன்னதமான இடம் மட்டுமல்ல, நிரந்தரமான இடத்தைப் பெற்று விட்டார்.

முன்பு கூறியபடி, அவருடைய பிறப்பு, வளர்ப்பு, ஆகியவற்றிலே அற்புத சக்திகள் உடன் இருந்திருக்குமானால், அவருடைய இன்றைய உயர்நிலை குறித்து அதிசயப்படத் தேவையில்லை— அவர் அவ்விதமான சக்திகளோடு பிறந்தார், என்று கூறத்தோன்றுமே தவிர, அதிசயிக்கத் தோன்றாது. ஆண்டவனின்சக்தி அதனால்விளங்கிடும் அளவுக்கு அவர் பற்றி இராது. ஆனால், உண்மையான பெருமை, உண்மையான சிறப்பு, அவர் அவ்விதமாக அதிசயப் பிறவியல்ல—நம் போன்றவர்—ஆனால், நாம் கண்டு அதிசயிக்கத்தக்கபடியான, உயர் நிலை பெற்றார் என்பதிலே தான் இருக்கிறது. தேன் இனிப்பாகத்தான் இருந்து தீரும்—வாதம் தேவையில்லை அதைவிளக்க—சிபார்சு தேவையில்லை அதைப்பருக. தேன், எவ்வளவு இனிப்பாக இருக்கிறது தெரியுமா என்று கூறினால், கேட்பவர்கள் சிரித்து விட்டு, இது என்ன பேச்சப்பா— தேன் இனிக்காமல் வேறெப்படி இருக்கும் என்று கூறுவர். அது போலவேதேவ

புருஷர்கள், அற்புதம் புரிவோர், என்று முத்திரை பொறிக்கப்பட்டு, கதைகள் சேர்க்கப்பட்டு, உலகிலே உலவுவோர் உலகினரின் வணக்கத்துக்குரியவராவது, சகஜம். ஆனால் மோகன்தாஸின் சிறு பிராயமுதல், இது போல ஏதும் அதிசயம் நிகழாமலிருந்தும், அவர் இன்று அடைந்திருக்கும் உயர்நிலை, நமக்கு, நாம் இதுவரை மறந்துபோன அதிசய புருஷர்களை எல்லாம் கூட நம் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறது என்றால், அந்த உத்தமருடைய உண்மையான பெருமை, இந்தச் சூட்சமத்திலே தான் இருக்கிறது. இதனைத்தான், உலக அறிஞர்கள் பாராட்டுகிறார்கள். கலமின்றிக் கடலைக் கடப்பது எப்படி அற்புதச் சக்தி என்று கருதவேண்டுமோ, அது போலவே, அற்புதப் பிறவி என்ற நிலை இன்றி எல்லோரையும் போலவே பிறந்து, எல்லோருக்கும் மேம்பட்டவராக, மகாத்மாவாக, மாநிலத்தவரால் கொண்டாடப்படுவது என்றால், அதுதான், உண்மையிலேயே உயர்வு.

இராமகிருஷ்ண அவதாரங்களோ, ஆழ்வாராதி நாயன்மார்களோ, சித்தர்கள் ஜீவன் முக்தர்களோ தாங்கள் மக்கள் உருவிலே இருக்கும்போதே, மக்களின் சுபாவத்தை மீறிய சக்திகளைப் பெற்றிருந்தனர் என்று, கதைகள் உள்ளன. பூதகியைக் கொன்றார், தாடகையைக் கொன்றார், காளிங்க மடுவில் குதித்தார், கடலுக்கு அணையிட்டார் என்பன போன்ற கதைகள் மூலம், அவர்கள், கடவுள் என்ற கருத்து பரப்பப்பட்டது—எனவே அவர்கள் புகழ் பெற்று விளங்கியதிலே, நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கு இல்லை. ஆனால் இந்த உத்தமர்—மானிட குலம்—அந்தக் குலத்துக்கு எந்த விதமான ஆற்றல் உண்டோ, அதேவிதம் பெற்றார் — இருந்தும், மானிட குலத்துக்கு வழிகாட்டி என்றும், உலகப் பெரியார் என்றும், எல்லா நாட்டிலேயும் போற்றப்படும் நிலையைப் பெற்றார். அவர் பெருமை இதிலேதான் இருக்கிறது — அவருடைய மறைவால் உள்ளம் உருகும் நிலை ஏற்பட்டதன் முக்கிய காரணம் இதுதான்.

இராம கிருஷ்ணர்கள் என்ற புராண புருஷர்கள் போலல்லாமல், நமது காலத்தவர், மானிட குலத்தவர், மற்றவர்போலவே இயல்பான சக்திகளையே உடன் கொண்டு பிறந்தவர், எனினும், இன்று அவர், மற்றவர் சாதிக்காத காரியத்தைச், சாதித்திருக்கிறார். எனவேதான் நமது உள்ளத்திலே அவருக்கு உயர்ந்த இடம் கிடைத்திருக்கிறது.

மக்கள் மனதிலே இடம் பெற்றார் என்பது மட்டுமல்ல, இந்த அளவு உயர்வு பெறுவதற்காக அவர், நாட்டின் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க மறுத்து, மக்களின் சுகதுக்கங்களைப் பற்றிய நடவடிக்கைகளிலிருந்து விலகி, யோகம், யாகம் செய்து கொண்டே, இருந்துவிடவில்லை. காதகனின் கைத்துப்பாக்கிக்குப்பலியாகும் கடைசி நிமிஷம் வரையில், மக்களோடு, மக்களுக்கான காரியத்தை, தன்னலமற்ற முறையிலே, மகத்தான வெற்றியுடன் செய்து வந்திருக்கிறார். இதனைக் கவனிக்கும்போது, அற்புதம் செய்தவர்கள், என்போரிடம், ஏற்படமுடியாத பற்றும் பரிவும், மதிப்பும் இவரிடம் ஏற்படுகிறது. அழகிய ரோஜாவுக்கு, அற்புதமான வர்ணம் தீட்டிப்பார்க்க வேண்டாமல்லவா! கண்ணைச் சொக்க வைக்கும் மயிலின் தோகைக்கு, பட்டாடை போர்க்கத் தேவையில்லையல்லவா! முல்லைக்கு மணமும், தேனுக்கு இனிப்பும், நாம் கூட்டத் தேவையில்லையல்லவா! அதுபோலவேதான், எந்த உத்தமரின் மறைவு கேட்டு உலகம் உருகி அழுகிறதோ, அவருடைய உயர்வுக்கு, அவருடைய குணமும், செயலும், அவர் பெற்ற வெற்றிகளும், அதற்காக அவர்பட்ட கஷ்டங்களும், போதுமான காரணங்கள்—அவருடைய பெருமையை விளக்க நாம் ஏதும் புராணப்பூச்சு போடத் தேவையில்லை. அவர், குருடனுக்குப் பார்வை வரச்செய்தார், முடவனை எழுந்து நடக்கச் செய்தார், ஊமையைப் பேசவைத்தார், மாயா ஜாலங்களைச் செய்தார், கந்தகமதக்கரியை வசமாய் நடத்திடும் சித்து விளையாடினார், என்று மகான்களைப் பற்றி மக்களிடையே கதைகள் உலவுவதுண்டு. அவர்களில், யாரேனும், ஏதேனும் ஓர் அதிசயச் செயல் செய்திருப்பினும், அவர்களின் பெருமையையும் ஆண்டவன் அவர்களிடம் காட்டிய அன்பையும் விளக்க மட்டுமே அவை உதவும். யாரோ ஒருவருக்கு, யாரோ ஒரு மகான் கண் பார்வை வரச்செய்தார் — குருடு யாருக்கும் ஏற்படாதபடி செய்துவிடவில்லை. மறைந்த உத்தமர், இப்படிப்பட்ட சித்துக்கள் விளையாடவில்லை—சித்து விளையாடினவர்கள் செய்ததாகக் கூறப்பட்ட அற்புதங்கள், இவருடைய மகத்தான வெற்றிகளின் முன்பு, சிறு துரும்பு. ஒருவருக்குக் கண் பார்வை உண்டாகச் செய்த மகான்கள் இருக்கட்டும் ஒருபுறம் — இது நமது நாடு, ஆங்கிலருக்கு வேட்டைக்காடு ஆகிவிட்டது—நாம பல கோடி, அவர்கள் சில இலட்சம் —நாம் அடிமைகள், அவர்கள் ஆட்டிப் படைப்பவர்கள், என்ற நிலை தெரியாதிருந்த குருடர்களாக, நம் நாட்டவர் கோடிக்கணக்கிலே இருந்தனர்—மறைந்த உத்தமர் அவர்களின் கண்களைத் திறந்தார், என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் வாய் அடைத்துப் போயிருந்த மக்களைப் பேசவைத்தார் — உரிமை பற்றி— உறுதியுடன். எப்படிப் பெறுவது என்று தெரியாமல், முடவன் நிலையில் இருந்தவர்களை கச்சை கட்டி நின்று, கடும்போரிட வைத்தார். பல கோடி மக்களுக்குப் பார்வை, பேச்சு, செயல் திறமை, இவ்வளவையும், உண்டாக்கினார் இந்த உத்தமர். அற்புத நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றதாகக் கூறப்படும் அருளுடையார்கள் இருந்தபோதுதான், ஆங்கிலேயன் நம்மை அடிமைப்படுத்தினான். அந்த அடிமைத்தனத்தை உடைத்தெறிந்தவரை, அவர்களோடு சேர்த்துப் பேசுவது, அவருக்குக் கௌரவம் என்று எண்ணுபவர்கள், உத்தமரின் உயரிய பண்புகளைச் சரியாக உணராதவர்கள் என்றே பொருள்படும். அவருடைய வெற்றிகள், மகத்தானவை — அவைகளை விட மகத்தானது, அவர் உண்டாக்கி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கும், மாண்புகள். அன்னிய ஆட்சியை விலக்கவோ, அதற்கான விடுதலைப் போர் துவக்கும் உணர்ச்சியையும் உறுதியையும் மக்கள் பெறச் செய்யவோ, முடியாதவர்களை எல்லாம், "அற்புதம் தெரிந்தவர்கள், அருள் பெற்றவர்கள்" என்று கூறிக்கொண்டிருந்தனர்—மக்களும் அதை ஏற்று அவர் அடி தொழுதனர்—அதே போது, அவர்கள் யாரும் சாதிக்காததைச் சாதித்தவர், 1922-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி 16ந் தேதிய 'யங் இந்தியா' பத்திரிகையில் "என்னிடமிருப்பதாக நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பும் ஒரே குணம், சத்தியமும் அஹிம்சையும்தான். மனிதருக்கு மேற்பட்ட சக்தி எதுவும் எனக்கு இல்லை: திடசித்தமில்லாத மற்றவர்களுக்கு, கெடுதலைநாடி விடக்கூடிய எந்தச் சதை உண்டோ, அதே

சதையாலானவனே நானும்" என்று எழுதினர்—இருபத்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு.

இப்போதும், மக்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்றுப் பூரிக்கும் 'பழய சக்திகளிடம்' கேட்டுப் பாருங்கள், இப்போதும், தமது வீரதீரத்தையும், அருள்பெற்று ஆற்றலுடையோராக இருப்பதையும், கூறுவர். அவர்கள் கூறட்டும்—மக்கள் இனியும் அவர்களின் உரையை ஏற்கலாமா—அந்தப் பழய சக்திகளைப் பாராட்டவும், அவைகளுக்கு வணக்கம் செய்யவும் முற்படுவது, சரியாகுமா? முற்றும் துறந்த முனிவரின் சொந்த ஆஸ்தி இவைதான், என்று 'தினசரி'யில் ஒரு படம் வெளிவந்தது, காந்தியாரின் சொத்துகளைக் காட்ட. அந்தப் படத்தைக் கண்ட எவருக்கும் கண்ணீர் கசியாமலிராது! என்ன சொத்து? நூல்சரம், சிறு கரண்டி, தெர்மாஸ் பிளாஸ்க், ஒரு பவுண்டன் பேனு, ஒரு ஜதை காலணி, இவை. அருள்பெற்றவர்கள், யோகமறிந்தவர்கள், மக்களின் மோட்சலோக வழிகாட்டிகள் என்றெல்லாம் விருது பெற்று, துறவு நிலையும் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுபவர்கள், இன்றும், பலர் உள்ளனரே, அவர்களின் சொத்துக்களை, சற்று உங்கள் மனக்கண் முன் கொண்டுவந்து பாருங்கள்—எவ்வளவு ஆடை ஆபரணம்—தங்கத்தால் வட்டில் தட்டு முதலியன பட்டுமா, பாதக்குறடே தங்கத்தால்! இவர்களையும், முற்றுந் துறந்தவர்கள், முனிவர்கள், மக்களின் அன்புக்கு மட்டுமல்ல, ஆராதனைக்கும் பாத்திரராகக் கூடியவர்கள் என்று, இனியும், கொள்ள எப்படி, மக்களின் மனம் சம்மதிக்கும்? சாதாரண காச்சலுக்கு, ஒரு வைத்தியர் கொடுத்த மருந்து பயனற்றுப்போய், வேறொரு வைத்தியர் கொடுத்த மருந்து வேலைசெய்து, ஜுரம் நீங்கிவிட்டால், என்ன சொல்கிறோம்! முன்னவரின் முறை சரியில்லை, மருந்து பயனில்லை, என்று கூறிவிடுகிறோமே. இதோ ஒரு நாட்டின் நலிவை, மக்களின் நிலையை, மாற்ற, நமக்குத் தலைமுறை தலைமுறையாக இருந்து வந்தவர்களால் முடியாமற் போனபிறகு, அவர்களைப்போல, நான் அற்புதம் புரிபவன் என்று கூறிக்கொள்ளாமல், பணிபுரிந்து, வெற்றிகண்டு, கடைசியில், நாட்டிலே வகுப்பு மாச்சரியம் ஒழிந்து, புதுவாழ்வு ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காக, உயிரையே கொடுத்தாரே ஓர் உத்தமர், அவரைப் போற்றும், அதேவாயினால், எப்படி அந்தப்பழய சக்திகளின் பிரதிநிதிகளைப் புகழ்வது? பழய சக்திகளின் பிரதிநிதிகளும், இனியும், தாங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துவது அழகல்ல, அறமுமாகாது என்பதை அறிந்து, அவர்களின் போக போக்கிய நிலையையும், அதைக்காப்பாற்ற அவர்கள் கையாளும் முறைகளையும் விட்டொழிந்து, உத்தமர் உரைத்த உயரிய கொள்கைகளை ஊன்றி உரைக்கும் உயர்பணியில் ஈடுபட முன்வரவேண்டும். அவர்களுக்குத் தமது சுகானுபவத்தை இழக்க மனம் வராது போகுமானால், மக்கள், இனித்தாங்கள் விழிப்புப் பெற்றுவிட்டதால், முற்றுந்துறந்தவர் என்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும், மக்களின் ரட்சகர் என்றால் எப்படி இருக்கவேண்டும், என்ற இலக்கணத்தை உத்தமர் காந்தியாரின் வாழ்க்கையின் மூலம் தெரிந்துகொண்டுவிட்டதால் இனி, மக்களை மயக்க, பழயசக்திகள் கூறும் உரைகளை நம்பப் போவதில்லை அந்த உரைகளின்படி அமைந்துள்ள முறைகளைக் கொள்ளப் போவதில்லை, என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி, அன்பு நெறியை, அனைவரும் ஒருகுலம் என்ற அறநெறியைக் கைக்கொள்வோம், வேறு வழி வேண்டாம், என்றுகூறி, புதுவாழ்வு துவக்கவேண்டும். அந்தப்புதுவாழ்வு பிறக்கவே, அவர் இரத்தம் சிந்தினர்.

✻

திராவிடப் பெருமக்களுக்கு.

உங்கள் அருமைப் 'பொன்னி'க்கு ஓராண்டு நிறைந்து, வரும் பிப்ரவரி 15 முதல் இரண்டாம் ஆண்டு தொடங்குகிறதென்ற நற்செய்தியையும் அறிவித்துக்கொள்கிறோம்

உங்களின் ஆதரவையே ஊன்றுகோலாகக்கொண்டு, பணியாற்றி, வளரும் "பொன்னி" புத்தாண்டில் உங்களை மகிழ்வித்துத் தானும் மகிழ்வாள் என்பதனையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்:

த. பெ: 39 'பொன்னி'

அலுவலகத்தார்:

புதுக்கோட்டை

திருத்தம்

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள், திருவத்திபுரம் பொங்கல்விழாவில், 23-1-48ந் தேதி நிகழ்ச்சியில் கலந்து அறிவுரை கூறியுள்ளார். சென்ற இதழில், அவர் பெயர் விடுபட்டுப் போனமைக்கு வருந்துகிறோம். (ஆ-ர்)

புதிய தொடர்கதை

அடுத்த இதழில், என் வாழ்வு எனும் புதிய தொடர்கதை வெளிவருகிறது—கதை தொடர்ந்து வெளிவரும், இடையே துவளாது.

ஆசிரியர்.

இந்த இதழ்

காகிதம் கிடைக்காததால், 8 பக்கங்களுடன் வெளிவருகிறது. அடுத்த இதழ் வழக்கம்போல் 16 பக்கங்களுடன் வெளிவரும்.

மானேஜர்.

Edited Printed Published by C. N. Annadurai M. A. at "Dravida Nadu" Press, 95, Tirukkachinambi Street, Conjeevaram